

NYKYTILANTEESTA JA NEUVOSTOVALLAN LÄHIMMISTÄ TEHTÄVISTÄ

ALUSTUS YLEISVENÄLÄISEN TPKK:n, MOSKOVAN TYÖLÄISTEN
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUSTAJAIN NEUVOSTON,
YLEISVENÄLÄISEN AMMATTILIITTONNEUVOSTON
JA MOSKOVAN TEHDASKOMITEAIN
EDUSTAJIEN YHTEISESSÄ ISTUNNOSSA
HEINÄKUN 4 p:nä 1919⁷²

Toverit, kun tehtävänämme on nyt yleisen tilanteen arviointi, tulee tahtomattakin mieleen ajatus verrata ennen muuta toisiinsa vuoden 1919 heinäkuuta ja vuoden 1918 heinäkuuta. Minusta tuntuu, että tuollainen luonnostaan lankeava vertailu antaa meille helpoimmin toisaalta oikean kuvan niistä uusista, vaikkakin tiettyssä määrin entisistä vaikeuksista, jotka nykyisin ovat täällä muodostuneet jatkuviksi, tekevät tilanteen vaikeaksi ja vaativat meiltä uusia ponnistuksia, ja toisaalta tämä vertailu auttaa meitä näkemään, kuinka valtavan askeleen maailmanvallankumous on ottanut eteenpäin tämän vuoden aikana ja miksi se, vaikka suhtaudummekin asiaan kylmästi harkiten ja vahvoihin epäilyksiin, miksi se sittenkin antaa meille täyden varmuuden siitä, että kuljemme täydellistä ja lopullista voittoa kohti.

Toverit, palauttakaa mieleenne vuosi sitten vallinnut tilanne. Juuri heinäkuussa 1918 kerääntyi Neuvostotasaval-
lan ylle mitä uhkaavimmilta näyttäneitä pilviä ja aivan väistämättömiltä näyttäneet onnettomuudet vaanivat sitä joka taholta. Elintarviketilanne huononi silloin kuten nytkin juuri ennen uutta satoa, juuri vanhan satovuoden lopussa, jolloin varastot alkoivat tyhjetä. Viime vuonna tilanne oli verrattomasti vaikeampi. Viime kesänä elintarvik vaikeuksiin liittyi kuten nytkin vielä suuria sisäisiä sekä ulkoisia poliittisia ja sotilaallisia vaikeuksia. Kun Neuvostojen edustajakokous viime kesänä kokoontui, se sattui samaan aikaan kuin vasemmistoeserrien kapina Moskovassa, se sattui samaan aikaan silloisen armeijan-
komentajan vasemmistoeserrä Muravjovin petoksen kanssa, kun tämä melkein pä avasi meidän rintamamme. Vuoden

1918 kesän kohdalle osui Jaroslavl'n suuri salaliitto, sen oli pannut alulle, kuten nyt on todistettu ja kuten salaliiton osanottajat ovat myöntäneet, Ranskan lähettiläs Noulens, joka oli houkutellettu Savinkovin järjestämään tuon salaliiton ja taannut, että Arkangelissa maihin nousevat ranskalaiset sotajoukot tulevat Jaroslavl'n avuksi ja että tilanteen siellä vaikeutuessa äärimmilleenkin Jaroslavl voisi odottaa yhdistymistä Arkangelin kanssa, yhdistymistä liittolaisten kanssa ja niin muodoin Moskovan pikaista kukistumista. Idästä käsin vihollisen onnistui noihin aikoihin vallata Samara, Kasaani, Simbirsk, Syzran ja Saratov. Etelässä Saksan imperialismin tukemat — tämä on tarkoin todettu — Saksan imperialismin tukemat kasakkajoukot saivat rahaa ja aseita. Viholliset hyökkäsivät kimppuumme, saartoivat meidät kahdelta taholta, pitivät meitä pilkkanaan. Saksan imperialistisissa piireissä puhuttiin: „Ellette pysty suoriutumaan tšehkoslovakeista, niin suoriutukaa meistä.” Näin julkeassa äänensävyssä puhuivat saksalaiset imperiaalistit.

Sellainen oli tilanne tuona aikana, aivan ulospääsemättömältä näyttänyt Neuvostotasavallan saarto, samalla kun elintarviketilanne oli ennenkuulumattoman vaikea, ja armeijamme muodostaminen oli juuri- ja juuri pantu alulle. Siltä puuttui organisaatiota, siltä puuttui kokemusta, meidän täytyi koota kaikessa kiireessä, häthätää joukko-osasto toisensa jälkeen — yhtenäisestä järjestelmällisestä työstä ei voinut olla puhuttakaan. Ja kun kestimme tuon vuoden, kun tuohon kokemukseen nojautuen ja sen visusti mielessämme pitäen tarkastelemme nykyistä tilannetta, voimme täydellä oikeudella sanoa: niin, tilanne on vaikea, mutta jos vertaamme viimevuotisia kokemuksia nykyiseen tilanteeseen, niin tuo vertailu osoittaa — sitä ei epäile kukaan, joka haluaa tarkasti tutkia ja tehdä havaintoja antautumatta mielialojensa valtaan — jopa pelkästään sisäisten voima-suhteiden kannalta, jopa väliaikaisia vaikeuksia koskevien tosiasiajn rinnastamisen kannalta, että nykyinen tilanteemme on verrattomasti vankempi ja siksi olisi tuhatkertaisesti rikollista antautua paniikin valtaan. Kun tilanne vuosi sitten oli verrattomasti vaikeampi ja vaikeudet voitettiin sittenkin, niin voimme vähääkään liioittelematta voimiamme ja väheksymättä vaikeuksia sanoa ehdottoman varmasti, että voitamme ne nytkin. Minä mainitsen vain tärkeimmät

vertailuluvut, koska seuraavat puhujat tulevat käsittelemään tätä kysymystä yksityiskohtaisemmin.

Viime vuonna, kun elintarviketilanne oli kesään mennessä kärjistynyt, olimme niin ahtaalla, ettei elintarvikeasioitamme huolehtivalla järjestöllä, Elintarvikeasiain komissariaatilla, ollut heinä- ja elokuussa varastoissa kerrassaan mitään annettavaa kaupunkien ja ei-maanviljelysseutujen pahimmin väsyneelle, eniten kärsineelle ja nälkiintyneelle väestölle. Tänä vuonna koneistomme on saavuttanut erittäin suurta edistystä. Vuoden kuluessa, elokuun 1 päivästä 1917 elokuun 1 päivään 1918 saimme hankituksi vain 30 miljoonaa puutaa, mutta vuoden 1918 elokuun 1 päivän ja vuoden 1919 toukokuun 1 päivän välisenä aikana on hankittu jo 100 miljoonaa puutaa. Tämä on varsin vähän siihen verrattuna, mitä tarvitsemme, mutta tämä osoittaa, että elintarvikkeita hankittaessa on voitettava miljoonia järjestelyvaikeuksia, niitä asettaa meille jokainen viljaylijäämiä omistava talonpoika, joka on vanhastaan tottunut myymään viljaa vapailla markkinoilla ja pitää pyhänä oikeutenaan myydä sitä siihen hintaan kuin haluaa — talonpoika, joka ei kykene vielä käsittämään, että silloin kun maa kamppailee venäläistä pääomaa ja koko maailman pääomaa vastaan, että sellaisena aikana viljakauppa on mitä raskain valtiorikos. Se on pilkantekoa köyhistä ja nälkäisistä, se on paras palvelus, mikä kapitalistille ja keinottelijalle voidaan tehdä. Me tiedämme, että jokainen työllään, hiellään, verellään ja selkä köyryssä elatuksensa hankkiva talonpoika tietää, mitä on kapitalismi. Hän on myötätuntoinen proletaarille, vaikkakin hämärästi, vaistomaisesti, sillä hän luottaa siihen, että proletariaatti pyhittää koko elämänsä ja antaa kaiken verensäkin pääoman kukistamisen hyväksi. Mutta tästä myötätuntoisuudesta on pitkä ja kauan kestävä matka taitoon puolustaa sosialistisen valtion etuja ja asettaa nuo edut kamasaksan etujen yläpuolelle, kamasaksan, joka haluaa hyötyä nyt, voidessaan myydä viljan nälkäisille ennen kuulumattoman ja ennen näkemättömän korkealla hinnalla. Me alamme nyt mitata tuota matkaa. Olemme kulkeneet osan tuosta matkasta ja siksi tiedämme varmasti, että niin rasittava ja vaikea kuin tuo matka onkin, me kykenemme voittamaan sen vaikeudet. Siitä lähtien olemme ottaneet hyvin pitkän askeleen viime vuoteen verraten, mutta emme ole selviytyneet vielä läheskään kaikista:

vaikeuksista. Emme voi luvata pikaista parannusta, mutta tiedämme, että tilanne antaa kuitenkin aihetta toivoa paljon parempaa, tiedämme, että nykyisin resurssimme eivät sentään ole niin rajoitetut kuin ne olivat viime vuonna, kun kasakkajoukkioit eristivät meidät kaakosta, saksalainen imperialismi lounaasta ja tshekkoslovakit viljavasta idästä. Tilanne on paljon parempi ja siksi kestämmme ne lähiviikot, jotka epäilemättä vaativat uusia uhrauksia ja tuovat tullessaan uusia raskuuksia, kestämmme ne ja selviydymme niistä tietäen, että olemme jo kerran tehneet sen viime vuonna, tietäen, että olemme nyt paremmassa asemassa, tietäen, että tämä on suurin jokaisen sosialistisen kumouksen suurista pulmista, viljanhankintapulma, ja me olemme kokeneet sen käytännössä. Ja me sanomme ja vakuutamme todellakin, ei olettamusten eikä toiveiden perusteella, vaan oman käytännöllisen kokemuksemme perusteella, että olemme oppineet selviytymään siitä ja opimme selviytymään siitä lopullisesti.

Jos tarkastelemme nykyistä sotatilannetta, kun liittoutuneet ovat epäonnistuneet valloitettuaan Ukrainan saksalaisten jälkeen, joilla oli ollut hallussaan Odessa ja Sevastopoli, huomaamme, että se uhka, joka näytti pikkuporvariston joukoista ja säikkyneistä pieneläjistä väistämättömältä, on osoittautunut tyhjäksi, huomaamme, että tuo uhkaava vaara on vain savijaloilla seisova jättiläinen. Liittoutuneet tekivät kaiken voitavansa auttaakseen valkokaartilaisia, tilanherroja ja kapitalisteja aseilla ja varusteilla. Englannin lehdet — ja samoin Englannin ministerit — kerskailivat julkisesti antaneensa lisäjoukkoja Denikinin avuksi. Olemme saaneet tietää heidän lähettäneen varusteita 250 tuhannelle miehelle ja antaneen kaiken aseistuksen näitä varten. Olemme saaneet tietoja, jotka sittemmin vahvistettiin, että he ovat lähettäneet kymmeniä panssarivaunuja. Tämä kaikki auttoi Denikiniä antamaan meille mitä raskaimpia iskuja samaan aikaan, kun meitä työnnettiin idässä taaksepäin. Me tiedämme, kuinka raskasta aikaa oli viime vuoden heinäkuu. Emme väheksy lainkaan vaaraa emmekä sulje hetkeksikään silmiämme siltä, että meidän pitää mennä avoimesti laajojen joukkojen keskuuteen ja selittää niille tilanne, kertoa niille koko totuus, avata niiden silmät, sillä mitä paremmin työläiset ja varsinkin talonpojat — talonpoikia on hyvin vaikea saada uskomaan totuutta — mitä

paremmin he tietävät tuon totuuden, sitä päättävämmin ja varmemmin ja tietoisemmin he siirtyvät meidän puolellemme. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit, päätimme eilen Keskuskomiteassa, että sotatilannetta selostaa täällä tov. Trotski. Valitettavasti tohtorit kielsivät tänään jyrkästi häneltä selostuksen teon. Siksi kerromme muutamain sanoin tilanteesta, vaikka en voi mitenkään pyrkiä esiintymään selostajana tässä asiassa, voin kuitenkin toistaa lyhyesti teille, toverit, sen mitä kuulumme eilen tov. Trotskilta, joka on tehnyt kiertokäynnin Etelärintamalle.

Tilanne siellä on todellakin vaikea, olemme saaneet kokea tavattoman raskaita iskuja ja menetyksemme ovat suunnattomat. Syy kaikkiin vastoinkäymisiimme on kahtalainen. Syitä on nimenomaan kaksi: ensimmäinen on se, että meidän piti irrottaa sieltä huomattava osa joukoista siirtääksemme lisäjoukkoja itään silloin, kun Koltshak hyökkäsi siellä. Ja juuri samaan aikaan Denikin ryhtyi suorittamaan yleistä liikekannallepanoa. Tosin eräs jo kauan aikaa työskennellyt Etelärintaman Vallankumousneuvoston jäsen sanoi meille, että nimenomaan tuo yleinen liikekannallepano vie Denikinin turmioon samoin kuin se vei turmioon Koltshakin. Niin kauan kuin hänen armeijansa oli luokka-armeija, niin kauan kuin se oli kokoonpantu vapaaehtoisista, sosialismin vihamiehistä, tuo armeija oli luja ja vankka. Ryhdyttyään sitä vastoin suorittamaan yleistä sotaväkeen ottoa hän saattoi tietenkin koota armeijan nopeasti, mutta mitä suurempi sellainen armeija on, sitä vähemmän sillä on luokka-armeijan ominaisuuksia ja sitä heikompi se on. Denikinin armeijaan kootut talonpojat saavat tuossa armeijassa aikaan juuri saman vaikutuksen, minkä siperialaiset talonpojat saivat aikaan Koltshakin armeijassa — saattoivat sen täydelliseen hajoamistilaan.

Toisena syynä vastoinkäymisiin on Denikinin armeijan tavattoman voimistumisen lisäksi partisanismin kasvu Etelärintamalla. Tov. Trotski kuvaili eilen meille sitäkin yksityiskohtaisesti. Te kaikki tiedätte, mitä armeijamme joutuivat kokemaan Grigorjevin sotaseikkailun takia, joka oli mahnolaisuuden seurausta, ja mitä joutuivat kokemaan Ukrainan talonpojat ja koko Ukrainan proletariaatti hetmannikomennon aikana. Ukrainan proletariaatin valveutumattomuus, voimattomuus ja järjestymättömyys, Petljuran

aikaansaama sekasorto ja saksalaisen imperialismin painostus,— tämän kaiken pohjalla siellä syntyi vaistonvaraisesti vihamielisyyttä ja partisanismia. Jokaisessa joukko-osastossa talonpojat tarttuivat aseisiin ja valitsivat itselleen atamaanin eli „batjkon” säätääkseen ja pystyttääkseen oman paikallisen vallan. He eivät piitanneet vähääkään keskusvallasta, ja jokainen „batjko” piti itseään paikallisen atamaanina, kuvitteli voivansa ratkaista kaikki Ukrainan kysymykset lainkaan piittaamatta siitä, mitä keskuksessa tehtiin. Nyt meille on aivan selvää, että nykytilanteessa emme saa talonpoikaistoa puolellemme pelkällä intomielisyydellä, pelkästään innostamisella — se on epävarma keino. Olemme tuhannesti varoittaneet ukrainalaisia tovereita, että silloin kun on kysymys miljoonaisten kansanjoukkojen liikkeestä, eivät sanat riitä, vaan tarvitaan näiden kansanjoukkojen omakohtaista elämänkokemusta, vaaditaan, että ihmiset itse tarkistaisivat ohjelauseet, että he luottaisivat omaan kokemukseensa. Ukrainan talonpojat ovat hankkineet tuota kokemusta erittäin vaikeissa oloissa. Saksalais miehityksen aikana he saivat kokea ennenkuulumattomia kärsimyksiä, antaa ennenkuulumattomia uhreja. monin verroin suurempia kuin meidän uhrimme, eivätkä sittenkään vielä tiedä, miten heidän pitäisi järjestäytyä, miten saavuttaa riippumattomuutensa ja valtiollinen itsenäisyytensä. Ensi aikoina saksalaisesta imperialismista vapautumisen jälkeen, jolloin Denikinin sotalaumat alkoivat vahvistua, meidän joukkomme eivät läheskään aina antaneet niille tarpeeksi lujaa vastaiskua ja kun joukkomme joutuivat jokien rajun kevättulvan vuoksi pysähtymään, koska eteenpäin ei voitu mennä eikä täältä saapunut vahvennusjoukkoja, koitti se katastrofimainen hetki, joka muodostui ensimmäiseksi iskuksi koko Ukrainan talonpoikaistolle ja samoin Ukrainan sekä Donin välisen alueen talonpoikaistolle, mutta joka onneksi parantaa heidät sellaisista vioista kuin partisanismista ja sekasortoisuudesta. Tiedämme mainiosti, että Ukrainan talonpoikaiston voima kukistaa Denikinin voimat, tiedämme, että Ukrainan talonpojille annetut iskut ovat tavattoman raskaita, mutta ne herättävät heissä uutta tietoisuutta ja uusia voimia. Ja tov. Trotski, joka itse näki sikäläiset ennenkuulumattomat menetykset, sanoo olevansa varma, että tämä kokemus ei voi olla vaikuttamatta ukrainalaisiin, ettei se voi olla muut-

tamatta kokonaan ukrainalaisten talonpoikien ajattelutapaa, meidän olemme sen jo kokeneet. Tiedämme, että viime vuonna oma asemamme ei ollut parempi. Tiedämme, että monet maat suhtautuivat ylenkatseellisesti meihin, nuoreen Venäjään tasavaltaan, mutta nyt monissa maissa tapahtuu samaa, on havaittavissa samoja ilmiöitä.

Ukraina toipuu työläämmin kuin me, mutta toipuu kuitenkin. Ukraina on tajunnut rappiotilan ja partisaanismin antamat opetukset. Tämä on muodostuva käännekaudeksi koko Ukrainan vallankumouksessa ja vaikuttava Ukrainan kehitykseen. Tämä on käänne, jonka mekin olemme kokeneet, käänne partisaanismita ja vallankumouksellisesta „meystymme kaikkeen!”-fraasin hihkumisesta siihen oivalukseen, että tarvitaan pitkäaikaista, lujaa, sitkeää ja vaikeaa organisatorista työtä. Tämä on se tie, jolle me astuimme, kun Lokakuusta oli kulunut jo monta kuukautta, ja jolla olemme saavuttaneet huomattavaa menestystä. Me katsomme tulevaisuuteen varmoina siitä, että voitamme kaikki vaikeudet.

Eräänä niistä seikoista, joita тов. Trotski tähdensi ja joka osoitti havainnollisesti tuon käänteen tapahtuvan, on se mitä hän pani merkille rintamakarkurien suhteen. Hän kävi matkallaan monissa kuvernementeissa, joihin olimme lähettäneet tovereita vastustamaan karkuruutta pääsemättä kuitenkaan tuloksiin. Hän puhui itse kokouksissa ja näki, miten kymmenet tuhannet karkurit olivat henkilöitä, jotka joko antautuvat paniikkiin valtaan tahi lähtevät liian helposti kulkemaan porvariston talutusnuorassa. Meillä taas ollaan valmiita tekemään sellaisia johtopäätöksiä, ettei niitä voida tulkita muuksi kuin toivottomuudeksi. Matkustaessaan Kurskin ja Rjazanin kautta Trotski tuli vakuuttuneeksi tästä muutamissa kaupungeissa ja kertoi käänteestä, joka tässä suhteessa on tapahtunut ja jota on mahdotonta kuvata. Eräät komissaarit olivat sanoneet, että Punaiseen Armeijaan palaavien karkureiden tulva uhkaa hukuttaa meidät. Heitä tulee Punaiseen Armeijaan niin runsaasti, että voimme keskeyttää mobilisoinnin sikäli, että saamme riittävästi entisiä, takaisin palaavia karkureita.

Talonpojat ovat nähneet, mitä merkitsevät kasakkain ja Denikinin sotaretket, ja talonpoikaisjoukot, jotka alkoivat suhtautua asiaan kaksin verroin tietoisemmin ja tahtoivat saada heti rauhan, nuo talonpoikaisjoukot eivät voineet

ymmärtää, että meidät pakotettiin ryhtymään kansalais-sotaan. Talonpojat koettivat parhaansa mukaan pelastua sotaväenotolta, piiloutua metsiin ja päästä vihreihin rosvojoukkioihin, antaen palttua kaikelle muulle. Tämä oli juuri mieliala, joka johti rappiotilaan Ukrainassa, se mieliala, joka aiheutti meillä sellaisen tilanteen, että rintamakarkurien luku nousi moniin tuhansiin. Trotski puhui siitä käänteestä, joka tapahtui, kun me kävimme rohkeammin käsiksi asiaan ja annoimme lykkäystä rintamakarkureille. Rjazanin kuvernementissa ilmaantui satoja toimintahaluisia tovereita, ja käänne tapahtui. He olivat joukkokokouksessa, ja rintamakarkureita alkoi tulla tulvanaan Punaiseen Armeijaan. Paikalliset komissaarit kertovat, että he vaivoin ehtivät sijoittaa tulokkaita punaisiin riveihin. Tästä alkoi Liskin rautatieaseman takaisinvaltauksen yhteydessä asemien lujittuminen Kurskin ja Voronezhin suunnalla. Tämä antoi Trotskille mahdollisuuden sanoa, että tilanne etelässä on vaikea, ja meidän on jännitettävä kaikki voimat. Mutta minä vakuutan, että *tuot tilanne ei ole katastrofaalinen*. Tämä on se johtopäätös, jonka eilen teimme. (S u o s i o n s o i t u k s i a.)

Tämä johtopäätös on kuitenkin aivan epäilemätön, ja teemme voitavamme kaikkien voimien jännittämiseksi ja olemme varmoja, että työtätekevien joukkojen tietoisuus voittaa, sillä Ukrainassa saatu kokemus on näyttänyt, että kuta lähemmäksi Denikin tulee, kuta selvemmäksi käy, mitä Denikin, kapitalistit ja tilanherrat tuovat tullessaan, sitä helpompi meidän on vastustaa rintamakarkuruutta, sitä rohkeammin voimme jatkaa viikolla määräaika, jonka kuluessa rintamakarkurien on ilmoitauduttava. Toissa päivänä pidensimme Puolustusneuvostossa tuota määräaika vielä yhdellä viikolla, sillä saimme täyden varmuuden siitä, että Denikinin herättämä tietoisuus ei mene heiltä hukkaan, ja Punainen Armeija tulee kasvamaan, jos muistamme, että meidän on lähikuukausina annettava kaikki voimat sotilaalliseen työhön. Ja meidän on sanottava, että samoin kuin autoimme Idässä, samoin ponnistelemme nytkin auttaaksemme Etelää ja saavuttaaksemme siellä voiton. Toverit, henkilö, joka on taipuvainen antautumaan mielialojensa, pahimpien paniikkimielialojen valtaan, voi täällä asettaa kysymyksen: jos panemme ponnistuksissamme pääpainon Etelään, menetämme sen mitä olemme valloittaneet

Idässä, hän sanoo. Siihen nähden voimme sanoa, että ne menestykset, joita joukkomme ovat saavuttaneet Idässä, tulevat kaikesta päättäen sulautumaan yhteen Siperian valankumouksen kanssa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Eräs menshevikki teki eilen Moskovassa selostuksen. Te olette voineet „Izvestija” lehdestä lukea tuosta kansalainen Golosovin selostuksesta, jossa tämä kertoo, miten menshevikit lähtivät Siperiaan luullen, että siellä on Perustava kokous ja kansanvalta, vallitsee yleinen äänioikeus ja kansan tahto eikä mikään yhden luokan diktatuuri, vallanantajan komento, väkivaltakomento, kuten he Neuvostovaltaa nimittelevät. Noiden ihmisten kokemus, joilla kahdeksan kuukauden ajan oli romaani Kerenskin kanssa ja jotka antoivat kaikkensa Korniloville, jotka eivät ole oppineet mitään, vaan ovat lähteneet Koltshakin luo,— noiden ihmisten kokemus osoittaa nyt, etteivät mitkään bolshevikit, vaan bolshevikkien viholliset, miehet, joiden koko toiminta on ollut bolshevisminvastaista taistelua, nämä miehet ovat kulkeneet jalan satoja virstoja ja tehneet ne johtopäätökset, joista olemme kuulleet ja joista yleisö on saanut tietää menshevikkien toimintaselostuksista, näistä johtopäätöksistä ilmenee, etteivät he ole työntäneet luotaan ainoastaan työläisiä, vaan myös talonpojat, ei ainoastaan talonpoikia, vaan myös kulakit. Yksinpä kulakitkin kapinoivat Koltshakia vastaan! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Niissä kuvauksissa, joita on annettu Koltshakin valtakomentoa vastaan puhjenneista kapinoista, ei ole vähintäkään liioittelua. Koltshak ei ole työntänyt luotaan ainoastaan työläisiä ja talonpoikia, vaan myös isänmaallismielisen sivistyneistön, joka aikoinaan harjoitti yhtenä miehenä sabotaasia, saman sivistyneistön, joka oli liitossa Ententen kanssa. Nyt meille kerrotaan, että Uralilla riehuu kapina, on alkamassa todellisten työläiskapinoiden kausi ja sanomme jälleen, että on kaikki mahdollisuudet, on täysi syy odottaa voiton Uralilla muodostuvan lähikuukausina käännteeksi kohti Siperian koko väestön täydellistä voittoa Koltshakin valtakomennosta.

Toverit! Eilen näitte lehdistä, että Motoviliha on valattu,— siellä alkaa Uralin teollisuusalue. Permin valtauksen yksityiskohdat, missä useita rykmenttejä siirtyi meidän puolellemme, vahvistavat sen, ja me saamme joka päivä sähkösanomia toisensa jälkeen, jotka osoittavat, että ratkaiseva käänne Uralilla on tapahtunut. Sain tänään Ufasta

heinäkuun 2. p:nä lähetetyn sähkösanoman, joka on siitä todistuksena. Meillä on seikkaperäisempiä tietoja, joiden perusteella voimme varmasti sanoa, että ratkaiseva käänne on tapahtunut ja että me voitamme Uralilla. Olemme saavuttaneet paljon valloittaessamme Permin ja sitten Motovilihan, nuo suuret tehdaskeskkukset, joissa työläiset järjestäytyvät, siirtyen satamäärin puolellemme ja katkoen rautatieyhteyksiä vihollisen selustassa. Luultavasti vain harvoilla teistä on ollut tilaisuus nähdä koltshakilaisia — sieltä lähtöisin olevia työläisiä ja talonpoikia —, kuitenkin tahtoisimme, että Moskovassa nähtäisiin enemmän sieltä tulleita ihmisiä. Olivathan Uralin seudun ja Siperian talonpojat vuosi sitten valmiit kääntämään bolshevikeille selkänsä. He olivat kuohuksissa ja ilmaisivat suuttumuksensa, kun bolshevikit vaativat apua raskaassa sodassa, kun bolshevikit sanoivat: „Voittoa tilanherroista ja kapitalisteista ei saavuteta ilmaiseksi, ja kun kerran kapitalistit ja tilanherrat ovat ryhtyneet sotaan, teidän tulee kestää kaikki uhraukset vallankumouksen saavutusten puolustamiseksi. Vallankumous ei onnistu ilman menetyksiä, ja jos nuo uhraukset murtavat teidät, jos ette ole kyllin lujia kestämiään uhrauksia, te saatatte vallankumouksen häviöön.” Talonpojat eivät halunneet sitä kuunnella, se kuulosti heistä vain vallankumouksellisilta iskusanoilta. Ja kun siellä luvattiin rauhaa ja Ententen apua, he siirtyivät sille puolelle. Tehän tiedätte, että nuo talonpojat, Siperian talonpojat, eivät ole kokeneet maaorjuutta. He ovat kaikkein kylläisimpiä talonpoikia, tottuneita riistämään Venäjältä saapuvia karkotettuja, he ovat talonpoikia, jotka eivät nähneet vallankumouksen tuovan mitään parannuksia, ja koko Venäjän porvaristo, kaikki menshevikit ja eserrät antoivat noille talonpojille johtajia — niitä oli siellä sadottain, tuhansittain. Eräät esimerkiksi laskevat Omskissa olevan nykyään 900 tuhatta porvaria, toiset arvioivat heidän lukunsa 500 tuhaneksi. Koko porvaristo on viimeistä miestä myöten kerääntynyt sinne, kaikki, ketkä tieto- ja sivistystasonsa sekä hallintatottumusten puolesta pitävät itseään kelvollisina johtamaan kansaa, kaikki puolueet menshevikeistä eserriin ovat kerääntyneet sinne. Niillä oli kylläisiä, vauraita ja sosialismiin taipumattomia talonpoikia, ne saivat apua kaikilta Ententen valtioilta, kaikkivoivilta valtioilta, joiden käsissä on kaikki valta koko maail-

massa. Niiden hallussa oli rautatielinjoja, jotka tarjoavat vapaan pääsyn merelle, ja se merkitsee täyttä herruutta, sillä liittoutuneiden lipulla ei ole koko maailmassa ainoatakaan vastustajaa ja se hallitsee koko maapalloa. Mitä siis vielä puuttui? Miksi nuo ihmiset, jotka olivat koonneet kaiken, mitä voitiin koota bolshevikkeja vastaan, vauraan ja voimakkaan talonpoikaiston asumat seudut ja Ententen tuen, miksi he ovat epäonnistuneet kaksivuotisen kokeilun jälkeen niin pahoin, että „kansanvallan” asemesta on jäänyt tilanherrojen ja kapitalistien poikajunkkarien hillitön mielivalta ja Koltshakin valta-alueella on syntynyt täydellinen sekasorto, minkä huomaamme kouraantuntuvasti, kun puna-armeijalaisemme lähestyvät vapauttajina Uralia. Mutta vuosi sitten talonpojat sanoivat: „Alas bolshevikit, koska he sälyttävät rasisitukset talonpoikien niskoilte”, ja siirtyivät tilanherrojen ja kapitalistien puolelle. Silloin he eivät uskoneet sitä, mitä me puhuimme; nyt he ovat sen itse kokeneet nähtyään, että bolshevikit ottivat yhden hevosien, mutta koltshakilaiset ottivat kaiken — sekä hevoset että kaiken muun — ja saattoivat voimaan tsaarin aikaisen kurin. Ja nyt talonpojat kokemuksesta viisastuneina ottavat Punaisen Armeijan vastaan kuten vapauttajan ja sanovat, että bolshevikkien mukana tulee Siperiaan täydellinen ja kestävä vapaus. (Suosionosoituksia.)

Tämä Koltshakin vallan antama kokemus on meille mitä arvokkainta, se näyttää meille pienessä mittakaavassa, mitä tapahtuu koko maailmassa, se näyttää meille bolshevikkien voiman todelliset alkulähteet — sen ehtymättömät alkulähteet, joita ei voida hävittää. Näytti siltä, että olimme voimattomia, kun Siperia oli vihollistemme hallussa. Nyt tuo koko jättiläisvoima on murtunut. Miksi? Siksi, että me annoimme oikean arvion imperialistisesta sodasta ja sen seurauksista, olimme oikeassa sanoessamme, että ihmiskunta ei selviydy tuosta sodasta entiseen tapaan — ihmiset ovat niin kärsimysten ja rasisitusten uuvuttamia, niin katke-roituneita kapitalismille, että on koittava työväenluokan herruus ja saadaan järjestetyksi sosialismi. Täällä puhuttiin „keskitiestä”, ja minä tiedän mainiosti, että oikeistoeserrät ja menshevikit haaveilivat tuosta keskitiestä, että niiden välipuolueiden parhaimmat yksilöt haaveilevat aivan vilpittömästi tuosta keskitiestä, mutta me tiedämme kokonaisten maiden kokemuksesta, kansojen kokemuksesta, että se

on tyhjää haaveilua, koska mitään keskitietä ei ole tuossa Perustavan kokouksen valtakunnassa, missä Tshernovit ja Maiskit aloittivat vielä kerran ministerin karrierein ja missä on syntynyt täydellinen sekasorto. Mitä tämä on — sattuma vaiko bolshevistista panettelua? Mutta eihän sitä usko kukaan! Ja se, että he aloittivat niin suurella uskolla Perustavaan kokoukseen ja päätyivät tuollaiseen sekasortoon, todistaa vielä kerran, että bolshevikit ovat oikeassa sanoessaan: joko työväenluokan diktatuuri, kaikkien työtätekevien diktatuuri ja voitto kapitalismista tai sitten mitä likaisin ja verisin porvariston herruus aina Koltshakin pystyttämään monarkiaan saakka, kuten tapahtui Siperiassa. Ja nyt voin, siirtyessäni opetuksista ja johtopäätöksistä Siperian suhteen, lopettaa pienellä huomautuksella kansainvälisestä tilanteesta.

Toverit, sisäisessä tilanteessa olemme nyt tehneet sen tavattoman suuren edistysaskeleen, että miljoonat venäläiset talonpojat, jotka vielä vuosi sitten katselivat tätä maailmaa täysin tiedottomasti, uskoivat jokaista, joka puhui kauniita sanoja Perustavasta kokouksesta, masentuivat bolshevismiin vaikeuksista, juoksivat karkuun kuullessaan ensimmäisen kehotuksen taisteluun — nämä talonpojat ovat sen jälkeen kokeneet ennenkuulumattoman raskaan ja verisen saksalaisherruuden kauden etelässä, ja tuo kokemus on opettanut heille paljon. Me olemme tulleet äärettömän voimakkaiksi sen tähden, että miljoonat ovat oppineet käsittämään, mitä on Koltshak; miljoonat Siperian talonpojat ovat päätyneet bolshevismiin — siellä kaikki järjestään odottavat bolshevikkeja — ei meidän julistustemme ja opetus-temme vaikutuksesta, vaan omakohtaisen kokemuksen opettamina, nähtyään, että kun he kutsuivat ja asettivat valtaan sosialistivallankumouksellisia, niin tuosta eserrien ja menshevikkien valtaanasettamisesta syntyikin entinen Venäjän monarkia, entinen nyrkkivalta, joka aiheutti „demokratian” aikana maalle ennen kuulumattomia kärsimyksiä. Tämä kansan toipuminen merkitsee kuitenkin hyvin paljon. (S u o s i o n o s i t u k s i a.)

Tarkastelkaapa kansainvälistä tilannetta. Emmekö ole siinä suhteessa ottaneet kuluneen vuoden aikana ennen kuulumattoman pitkää harppausta eteenpäin siihen verrattuna, mitä oli vuosi sitten? Silloinhan meille käänisivät selkensä jopa vallankumoukselle uskollisetkin ihmiset, jotka sanoivat

bolshevikkien luovuttaneen Venäjän saksalaisrosvoille, ja Brestin rauhan näyttäneen, että oli tehty auttamaton virhe, eikö totta, ja eivätkö he olleet sitä mieltä, että vain demokraattisen Ranskan ja Englannin liitto voi pelastaa Venäjän? Entä miten kävi? Muutaman kuukauden kuluttua viimevuotisen kriisin jälkeen Brestin rauha raukesi. Kului puoli vuotta vuoden 1918 marraskuun 9 pstä, jolloin Saksa nujerrettiin, ja puoli vuotta jatkuneiden ponnistelujen jälkeen Ranskan ja Englannin imperialistit solmivat rauhan. Ja mikä oli rauhan tulos? Se, että kaikki työläiset, jotka siihen asti olivat pitäneet Ranskan ja Englannin imperialistien kannattajain puolta, imperialistien, jotka julistivat, että sotaa on jatkettava voittoisaan loppuun saakka — he kaikki siirtyvät nyt, ei päivä päivältä, vaan tunti tunnilta kasvavin joukoin meidän puolellemme ja sanovat itselleen: „Meitä on petetty neljä vuotta, ajettu sotaan. Meille luvattiin vapauden nimessä Saksan tappio, vapauden ja tasa-arvoisuuden voitto, demokratian voitto, mutta sen sijaan meille annettiin Versailles'in rauha — häpeällinen pakkorauha, jonka tarkoitusperänä on rosvous ja saalistus.” Me olemme käyneet tämän vuoden aikana raskasta taistelua maailmanvallankumouksen voiton puolesta. Ja meidän asemamme, jos sitä verrataan vihollisten asemaan, on ollut sellainen, että olemme joka askeleella saaneet kaikkialla maailmassa yhä enemmän liittolaisia. Ja nyt näemme, että se mitä saksalaiset imperialistiselta näkökannaltaan pitävät tappiona, se mitä ranskalaiset ja englantilaiset pitävät täydellisenä voittona, on Englannin ja Ranskan imperialistien lopun alkua. Työväenliike kasvaa nyt tunti tunnilta eikä vain päivä päivältä. Työläiset vaativat ulkomaalaisten joukkojen poistamista Venäjältä ja Versailles'in rauhan mitätöimistä. Me jouduimme kestäämään Brestin rauhan yksinäisinä, se raukesi ja sen tilalle tuli Versailles'in rauha, joka kuristaa Saksaa.

Arvioidessamme tätä elettyä vuotta voimme, tunnustaen avoimesti kaikki vaikeudet, sanoa teille rauhallisesti ja varmasti: toverit, olemme jälleen kerran tulleet kertoaksemme teille yleisestä tilanteesta ja kuvataksemme Moskovon eturivin työläisille niitä vaikeuksia, joita olemme jälleen kohdanneet, kehottaaksemme teitä miettimään, mitä opetuksia tämä raskas vuosi on meille antanut, ja tulemaan tuon mietiskelyn ja punniskelun perusteella, näiden kokemusten

perusteella yhdessä meidän kanssamme siihen ehdottomaan ja varmaan vakaumukseen, että voitto on oleva meidän, eikä vain Venäjän mitassa, vaan myös kansainvälisessä mitassa. Jännitämme vielä kerran voimamme selviytyäksemme niistä menetyksistä, joita olemme kärsineet Etelässä. Me turvaudumme koeteltuihin keinoihin, järjestyneisyyteen, kurinalaisuuteen ja uskollisuuteen, ja silloin, siitä olemme varmoja, Denikin nujerretaan samoin, hänet murskataan samoin ja hän sortuu samoin kuin sortui Koltshak, samoin kuin ranskalaiset ja englantilaiset imperialistit sortuvat nyt. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

*Lyhyt seloste julkaistu
heinäkuun 5 p:nä 1919
„Pravda” lehden 145. numerossa*

*Julkaistu ensi kerran
täydellisesti v. 1932*

*Julkaistaan „Pravda” lehden tekstiin
verratun pikakirjoitteen mukaan*